

PANNÓNIA FELTÁMASZTÁSA

„Van-e pannóniai kultúrpolitika?” — ez a címe a beköszöntő cikknek egy rendkívül ígéretes külsejű, német nyelvű, negyedévi folyóirat legújabb számának az élén. A cikket Gerald Mader írta, a szomszédos Ausztria még szomszédosabb tartományának, a határszéli Burgenlandnak vezető tisztségviselője kulturális ügyekben. A folyóirat címe pedig éppen — *Pannonia*, s „az európai együttműködés magazinjának” nevezi magát. Főszerkesztője nem ok nélkül beszél „lehetőségek pontos kifürkészéséről valóság és utópia közt”. A főszerkesztőt egyébként György Sebestyénnek hívják, magyarán Sebestyén Györgynek, és bécsi lakos, a lapot pedig egy eisenstadti, magyarán kismartoni nyomda és kiadó vállalat adja ki — együttműködésben a budapesti Lapkiadó Vállalattal. Így válik valósággá a Pannónia-gondolat feltámasztásában rejlő utópia. A folyóiratszámban szereplő mintegy negyven író-költő-publi-cista közt legalább tizenöt a magyar, de akad közöttük horvát vagy szlovén is, hiszen nem szabad elfelejteni: a római Pannónia nagyobb területre terjedt a Dunántúlnál. Sőt úgy hírlík, legközelebb már lengyel kooperációra is lehet számítani, testvéri kézfogásra a római limeseken túl.

Pannónia nagyobbik, vagyis magyar felét a szépirodalmi részben mindenekelőtt **Eörsi István** emlékezetes írása képviseli Lukács György utolsó napjairól és Karinthy Ferenc két, kisebb elbeszélése. A továbbiakban Ödön von Horváthról kap dokumentum-értékű adatokat az olvasó Georg Kőváry cikkében és Sós Endre emlékezésében. Hajnal Gábor határszéli szülőfalujáról ír, Illés Jenő egy magyar—német—horvát lakta község életéről, Illyés Gyula Sütő Andrást köszönti ötvenedik születésnapján, Gyárfás Miklós Molnár Ferenc emlékét idézi, Wesselényi Miklós a királyi korona hazatéréséről ad számot, Fitz Jenő Pannóniát mint régészeti fogalmat mutatja be, Tüskés Tibor dunántúli, tehát „pannóniai” folyóiratokról számol be, Rényi Péter magát a német nyelvű „magazint” méltatja, mint a népek barát-ságát szolgáló vállalkozást.

A verskedvelő szeme egyebek közt egy magyar és egy szovjet-orosz költő németre fordított művén akad meg: József Attiláén és Robert Rozsnyevszkijén. József Attila fordítója ezúttal nem kisebb személy, mint az osztrák Ernst Schönwiese. Budapestről és Magyarországról számos kisebb-nagyobb cikk szól, s érdekes fellapozni a beszámolókat, mely osztrák—magyar írótalálkozóról ad számot a budapesti osztrák kultúrintézetben. S akkor nem esett még szó a lap képzőművészeti anyagáról, szép illusztrációiról.

„Pannónia megvételéről” egykor, a XVI. század derekán Csáti Demeter éneket szerzett. Alighanem ma is csak azt tenné, sajnos, mert pénze „Pannóniát” megvenni nemigen lenne, lévén 58 egész forint a folyóiratszám ára hazai földön. A „nyugati színvonalat” ebben is tartja, nemcsak tartalmi gazdagságában.

